

**სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობა, როგორც სოფლის მეურნეობის და
გადაამუშავებელი მრეწველობის განვითარების ერთ-ერთი ფაქტორი**

გენადი ბადათურია

(საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის კვების მრეწველობის სამეცნიერო-კვლევითი
ინსტიტუტი)

რეზიუმე: ეკონომიკის გლობალიზაციის პირობებში აუცილებელი ხდება სოფლის მეურნეობისა და გადამამუშავებელი მრეწველობის ცალკეული დარგების განვითარების რეგულირების ორგანიზაციულ-ეკონომიკური მექანიზმის ყველა მეთოდისა და ინსტრუმენტის სრულყოფა, რომლებიც უზრუნველყოფს მუდმივად ცვლად გარემო პირობებთან ადაპტაციას სახელმწიფო რეგულირების პარადიგმიდან სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობის პარადიგმაზე გადასვლისას.

წარმოდგენილ ნაშრომში აღწერილია აგრარული სექტორის არასათანადო განვითარების ძირითადი მიზეზები. დასაბუთებულია სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობის მექანიზმის ამოქმედების აუცილებლობა საქართველოს აგროსამრეწველო კომპლექსში დარგის აღდგენისა და შემდგომი ინოვაციური განვითარების მიზნით.

საკვანძო სიტყვები: აგროსამრეწველო კომპლექსი; ბიზნესი; მეცნიერება; სახელმწიფო; სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობა.

შესავალი

ეკონომიკური კრიზისის ფონზე სახელმწიფო პოლიტიკის სხვადასხვა მიმართულების საბიუჯეტო დაფინანსება მცირდება, ამიტომ გარემოს დაცვისა და ინფრასტრუქტურული პროექტების განხორციელებისათვის საჭიროა ახალი ბიუჯეტგარეშე წყაროების მოძებნა. საერთაშორისო გამოცდილება ცხადყოფს, რომ სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობის (სკპ) მექანიზმი წარმოადგენს სარესურსო ბაზის გაფართოებისა და გამოუყენებელი რესურსების ეკონომიკური განვითარებისადმი მიმართულ და ასევე სახელმწიფო საკუთრების მართვის ეფექტურობის ზრდის ერთ-ერთ მეთოდს.

ბოლო წლებში ეკონომიკურ ლიბერალიზაციაში ჩნდება სულ უფრო მეტი სხვადასხვა მიდგომა აღნიშნული განმარტების განსაზღვრისათვის. სკპ-ის არსებული განმარტებების უმრავლესობა აერთიანებს ამ მექანიზმის საერთო გაგებას, როგორც სახელმწიფოსა და ბიზნესის ურთიერთქმედების სხვადასხვა ფორმის ერთობას, რაც საშუალებას იძლევა ურთიერთსასარგებლოდ გადაწყდეს საზოგადოებრივი მნიშვნელობის ამოცანები, რაშიც წამყვანი როლი სახელმწიფოს ეკუთვნის.

ძირითადი ნაწილი

მსოფლიო ბანკის განმარტებით სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობა არის საჯარო და კერძო მხარეებს შორის შეთანხმება წარმოებისა და ინფრასტრუქტურული მომსახურების გაწევისათვის, რომელიც ხორციელდება დამატებითი ინვესტიციების მოზიდვის მიზნით და, რაც მეტად მნიშვნელოვანია, წარმოადგენს საბიუჯეტო დაფინანსების ეფექტიანობის ზრდის საშუალებას [1]. გარდა ამისა, სკპ სახელმწიფო და კერძო სექტორებს შორის თანამშრომლობის ერთ-ერთი ფორმაა, რომელიც ურთიერთმომსახურებას გულისხმობს. ჯენ კოლიმანის [1] განმარტების თანახმად, სკპ-ის სქემა ინტერაქტიული მმართველობის ერთ-ერთი ფორმაცაა, რომელიც გაჩნდა მრავალ განვითარებულ და ინდუსტრიულ ქვეყანაში. მისი სიტყვების მიხედვით: „პარტნიორობაში მმართველობა არ იყოფა სახელმწიფოსა და კერძოზე... ასეთ ურთიერთქმედებას სახელმწიფო და კერძო სექტორებს შორის, გამოვლენილს თანამშრომლობის კონკრეტული ფორმებით, უწოდებენ სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობას“ [3]. ტეისმანის და კლაიჯნის [2] კონცეფციის თანახმად, სკპ სქემა დაფუძნებულია სახელმწიფო და კერძო სექტორების მიერ გადაწყვეტილებების ერთობლივად მიღებაზე.

ტრადიციული კონტრაქტების ან შეთანხმებებისაგან განსხვავებით, საჯარო ინტერესების უზრუნველყოფის მიზნით ხანგრძლივი დროით დაცვისათვის და პარტნიორული ურთიერთობებისათვის უნდა შეიქმნას სათანადო მექანიზმი, ხოლო ამ დროს წარმოქმნილი რისკი უნდა განაწილდეს პარტნიორებს შორის თანაბრად. როგორც ქეროლი და სთინი [3] განმარტავენ, სკპ-ის მოდელი წარმოადგენს სახელმწიფო და კერძო სექტორებს შორის გარკვეული სახის ურთიერთქმედებას და თანამშრომლობას.

სკპ-ის სქემების შექმნისათვის ფუნდამენტური პრინციპია თანამშრომლობისაგან დადებითი შედეგის მიღება, ძირითად პრინციპად კი რჩება პარტნიორობა და მონაწილეებს შორის ურთიერთმხარდაჭერა, რესურსების გაცვლა; რისკების, პასუხისმგებლობისა და შემოსავლის თანაბრად განაწილება [4].

უკანასკნელი ათწლეულების რეფორმებმა ჩინეთში გამოიწვია მნიშვნელოვანი ეკონომიკური ზრდა. ამ პერიოდის განმავლობაში საბაზრო ეკონომიკაში გადასვლის პრობლემების გადაწყვეტის მიზნით ჩინეთის მთავრობის ურთიერთქმედება დაკავშირებული იყო სახელმწიფო სტრუქტურების რეფორმებთან, რაც ითვალისწინებდა ფუნქციების ეფექტურობის გაზრდას. ჩინური ეკონომიკის გარდაქმნის პროცესი ეყრდნობოდა ოთხი მოდერნიზაციის კონცეფციას (sige xiandaihua) [5], რომელიც გამოცხადდა პრემიერ-მინისტრ ჩჟოუ ენლაის მიერ 1960-იანი წლების შუა პერიოდში და ბიძგი მისცა დენ სიაოპინს, რომ 1978 წელს დაეწყო თავისი ეკონომიკური პროგრამების რეფორმები. აღნიშნულმა რეფორმამ 2050 წლისათვის ჩინეთის ეკონომიკას ბრწყინვალე მომავალი უწინასწარმეტყველა. საკუთრივ, მოდერნიზაცია შეეხება ისეთ სფეროებს, როგორიცაა: სოფლის მეურნეობა, მრეწველობა, თავდაცვა, ეროვნული მეცნიერება და ტექნოლოგიები.

1980-იანი წლების შუა პერიოდში დენ სიაოპინმა შეიმუშავა „სამი ნაბიჯი“ მომავლის განვითარებისათვის.

- პირველი ნაბიჯი გულისხმობდა 1990 წლისათვის რეალური მშპ-ის 2-ჯერ გაზრდას, რითაც გადაწყდებოდა „ტანსაცმლისა და კვების ნაკლებობის“ პრობლემა (wenbao wenti) [5];
- მეორე ნაბიჯი ვარაუდობდა იმას, რომ რეალური მშპ-ის დონის გაოთხმაგებით შესაძლებელი იქნებოდა 2000 წლამდე „აყვავებული“ საზოგადოების (syaokan) შექმნა;

- მესამე ნაბიჯი უზრუნველყოფდა მშპ-ის ერთ სულ მოსახლეზე გაზრდას განვითარებული ქვეყნის დონემდე 30–50 წლის განმავლობაში.

სტრატეგია „სამი ნაბიჯი“ განიხილება როგორც ჩინური ეკონომიკური რეფორმების მეტად მნიშვნელოვანი მიზანი. დენ სიაოპინის პერიოდის დასრულების შემდეგ, ცზიან ცზემინმა გამოაცხადა კონცეფცია „სოციალიზმი ჩინური სპეციფიკით“, რაც ნიშნავდა ჩინეთის კომუნისტური პარტიის გარკვეულ გადაორიენტირებას და ამავედროულად პირველად ოფიციალურად დაკანონდა კერძო მეწარმეობა. 2004 წელს მეოთხე თაობის ლიდერების ხუ ცზინ-ტაოს და ვენ ცზიაბაოს მიერ წამოწეულ იქმნა ორი ღოზუნგი: სამეცნიერო განვითარება (kexue fazhan) და ჰარმონიული საზოგადოება (hexie shehui) [5]. 2004–2008 წლებში გრძელდება დისკუსიები ჩინეთში სოციალური პრობლემების გადაწყვეტის საკითხთან დაკავშირებით და ყურადღება ექცეოდა სასოფლო და საქალაქო რაიონებს შორის არსებული კონფლიქტების დარეგულირების მნიშვნელობას. სამეცნიერო განვითარების კონცეფცია შეესაბამებოდა ინდივიდების მოთხოვნილებებს და მდგრად განვითარებას. ჰარმონიული საზოგადოების კონცეფცია უკავშირდებოდა სოციალური უზრუნველყოფის გააგებებს, შემოსავლების სამართლიან განაწილებას უზენაესი კანონმდებლობის შესაბამისად. ამ კონცეფციის ჩარჩოებში განიხილებოდა მეტად მჭიდრო ურთიერთობები მთავრობასა და საზოგადოებას შორის.

ფინანსური და ტექნიკური რესურსების მკაფიო უკმარისობასთან პირისპირ აღმოჩენილას ოფიციალური პირები აღიარებენ, რომ სახელმწიფო ინვესტიციებს უკვე არ შეუძლია დააკმაყოფილოს საზოგადოებრივი ინფრასტრუქტურის მოთხოვნილებები, საიდანაც გამომდინარეობს კერძო რესურსების მოზიდვის აუცილებლობა. ჩინეთის აკადემიურმა წრეებმა და მრავალმა სამთავრობო განყოფილებამ აღიარა საქალაქო ინფრასტრუქტურის სექტორსა და გარემოს დაცვის, განათლებისა და ჯანდაცვის სფეროს პროექტებში შიგა და უცხოური კერძო ინვესტირების მოზიდვის აუცილებლობა და მნიშვნელობა. ასე რომ, სკპ-ის მოდელი ფართოდ განიხილება ჩინეთში, როგორც სახელმწიფოსა და ბიზნესს შორის თანამშრომლობის ერთ-ერთი ფორმა.

ჩვენი ქვეყნის თანამედროვე აგრარული პოლიტიკა მიზანმიმართულია ქართული საკვები პროდუქტების უზრუნველყოფის ზრდაზე და საკვების იმპორტის ჩანაცვლებაზე. სოფლის მეურნეობის განახლებულ პროგრამაში შენარჩუნებულია ყველა საკვანძო ღონისძიება სოფლის მეურნეობის მხარდასაჭერად (წარმოების ზრდის სტიმულირება, ბაზრების რეგულირება, სასოფლო ტერიტორიების მხარდაჭერა), თუმცა ისახება ახალი მიმართულებებიც. მაგალითად, პირდაპირი სუბსიდირება ჩანაცვლებულია არაპირდაპირი მხარდაჭერით, მნიშვნელოვანი ყურადღება ეთმობა სახელმწიფოსა და ბიზნესს შორის ურთიერთქმედებას.

ქვეყნის ეკონომიკური კეთილდღეობა მნიშვნელოვანწილად დამოკიდებულია აგროსამრეწველო კომპლექსის ფუნქციონირებაზე, ამიტომ დღეს საქართველოსთვის განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია სახელმწიფოსა და ბიზნესს შორის ურთიერთქმედების მექანიზმის განვითარება, საკუთრივ სასოფლო-სამეურნეო წარმოების ეფექტიანობის ზრდის სფეროში.

სკპ-ის სფეროში პრიორიტეტად უნდა მივიჩნიოთ არა მაღალლიკვიდური დარგები (ნავთობგადამამუშავებელი და ბუნებრივი აირის), რომლებიც სწრაფ შემოსავალს იძლევა, არამედ ნელ-ნელა ანახდაურებადი და სოციალურად მნიშვნელოვანი პროექტები, უწინარეს ყოვლისა, აგროსამრეწველო კომპლექსებში (ასკ), რისი საშუალებითაც გადაწყდება იმპორტ-ჩანაცვლების პრობლემა და უზრუნველყოფილი იქნება ქვეყნის სასურსათო უსაფრთხოება.

სკპ მექანიზმების მნიშვნელოვან თავისებურებას წარმოადგენს ის, რომ სახელმწიფო თავის საკუთრებაში ინარჩუნებს პირველად აქტივებს. ურთიერთობების ასეთ სისტემაში ხდება ორი წამყვანი სუბიექტის (რესურსებისა და პოტენციალების) გაერთიანება სახელმწიფოს საბიუჯეტო საშუალებების მოზიდვის ფორმით, ადმინისტრაციული ბარიერების შეზღუდვით, ნორმატიულ-უფლებრივი უზრუნველყოფით და კერძო ბიზნესის აქტივების სახით, რაც წარმოადგენილია სამეწარმეო საქმიანობის პროგრესული გამოცდილებით, მენეჯმენტით, ინოვაციური ტექნოლოგიებითა და საინვესტიციო პროექტებით.

აგროსამრეწველო კომპლექსი ეკონომიკის ხუთი დარგიდან ერთ-ერთია, სადაც რეალიზდება სკპ პროექტების უდიდესი წილი. სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობა აგრარულ სფეროში მოქმედებს როგორც სისტემა, რომლის ელემენტები სხვადასხვა ფორმისა და მეთოდის საშუალებით გავლენას ახდენს დარგის განვითარებაზე, უზრუნველყოფს კონკურენტუნარიანი პროდუქციის გამოშვებას და ხელს უწყობს მის დაწინაურებას შიგა და გარე ბაზრებზე [4].

აგრარულ სფეროში სკპ-ის უფრო სრული განმარტება მოცემულია გაეროს სურსათისა და სოფლის მეურნეობის ორგანიზაციის (FAO) მიერ: ეს არის „ფორმალიზებული პარტნიორობა სახელმწიფო დაწესებულებებსა და კერძო პარტნიორებს შორის, მიზანმიმართული სოფლის მეურნეობის მდგრადი განვითარების ამოცანების გადასაწყვეტად; ამასთან, მკაფიოდაა განსაზღვრული სახელმწიფოს სარგებელი პარტნიორობიდან, ინვესტიციები და რისკი განაწილებულია პარტნიორებს შორის, ყველა მხარე აქტიურად მონაწილეობს სკპ-ის პროექტის რეალიზებაში მთელი სასიცოცხლო ციკლის განმავლობაში“ [6].

სახელმწიფო უზრუნველყოფს ასკ-ის განვითარებას შემუშავებული სამიზნე პროგრამების და პროექტების ორგანიზებისა და კოორდინირების გზით, ინოვაციური ინფრასტრუქტურის ფორმირების საშუალებით, ამაღდროულად თავის თავზე არ იღებს აგრობიზნესის ფუნქციას [7].

სამეცნიერო-ტექნიკური პროგრესი წარმოადგენს გრძელვადიანი ეკონომიკური ზრდის ფაქტორების უმნიშვნელოვანეს კომპლექსს, ინოვაციური განვითარების წარმატებას, მეცნიერების წარმოებასთან მჭიდრო კავშირს. მეცნიერებისა და ტექნიკის მიღწევების დაჩქარებული შეთვისების საფუძველზე მეცნიერების გარდაქმნა უშუალო საწარმოო ძალად განმსაზღვრედ როლს ასრულებს სოფლის მეურნეობის პროდუქციის წარმოების მდგრადობის სისტემურ ზრდაში.

მხოლოდ მჭიდრო ერთობით, ურთიერთქმედებით და ორგანიზაციულ-ეკონომიკური, სოციალური და სხვა ფაქტორების ოპტიმალური კომბინაციით არის შესაძლებელი სასოფლო-სამეურნეო წარმოებისა და, მთლიანობაში, სასოფლო ტერიტორიის ეფექტიანობისა და მდგრადობის ზრდა.

ამრიგად, ყველა ძირითადი ფაქტორის სწორი და კომპლექსური გამოყენება უზრუნველყოფს დარგის ხარისხობრივ ტრანსფორმაციას, ქმნის განვითარების მყარ საფუძველს.

საქართველოს ეკონომიკის აგრარული სექტორის ინოვაციური განვითარების აუცილებლობა განსაკუთრებით აშკარაა საკვანძო გამოწვევების ფონზე. იგულისხმება:

- არსებული სასოფლო-სამეურნეო ნედლეულის რესურსების არარაციონალური გამოყენება;
- მცენარეული საკვები ნედლეულის მარაგების ნარჩენებით გარემოს დაბინძურება;

- გადამამუშავებელი მრეწველობის შრომისა და ენერგოსიმძლავრის დაბალი პროდუქტიულობა;
- სამეცნიერო-კვლევით ორგანიზაციებსა და წარმოებას შორის რეალური კავშირის არარსებობა;
- საგანმანათლებლო სფეროში კადრების მომზადების დაბალი დონე;
- სამეცნიერო კვლევებისათვის გამოყოფილი საბიუჯეტო სახსრების არარაციონალური გამოყენება.

სწორედ ამის შედეგია მოსახლეობის უზრუნველსაყოფად ხელმისაწვდომი და ხარისხიანი სამამულო საკვების არარსებობა, რომელიც თავისი მოცულობით და სტრუქტურით რაციონალური, მეცნიერულად გამართლებული კვების ნორმების შესაბამისი იქნებოდა.

ყოველივე ეს მოითხოვს ასკ-ის მოდერნიზაციას, აგრარული წარმოების განხორციელების პროგრესულ ტექნოლოგიებსა და ფორმებზე გადასვლას, ამ დარგში მსოფლიო მიღწევებთან დაჩქარებულ დაახლოებას.

საქართველოს სოფლის მეურნეობისა და გადამამუშავებელი მრეწველობის ეფექტური განვითარება შესაძლებელია მეცნიერულად უზრუნველყოფილი აღრიცხვით და ბუნებრივი, ტექნიკურ-ეკონომიკური, სოციალურ-ისტორიული და ორგანიზაციულ-მეურნეობრივი ფაქტორების რაციონალური გამოყენებით.

ამასთან დაკავშირებით ჩნდება დარგის განვითარების თავისებურებების გამოვლენისა და ორგანიზაციულ-ეკონომიკური მექანიზმის ფორმირებისადმი ახალი მიდგომების შემუშავების აუცილებლობა. ასეთი მიდგომებიდან ერთ-ერთია სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობა, რომელიც ასევე ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესია განვითარების ინსტიტუტებიდან.

სკპ-ის სპეციალურ ინსტრუმენტებს მიეკუთვნება საბიუჯეტო ინვესტირების ინსტრუმენტები, რომელთა რიცხვში რეალიზდება სახელმწიფო სამიზნე პროგრამები და განვითარების დარგობრივი პროგრამები. სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობის მექანიზმების გამოყენება სოფლის მეურნეობისა და გადამამუშავებელი დარგის განვითარებისათვის ობიექტური და აქტუალური პროცესია. პრინციპულად მნიშვნელოვანია სახელმწიფოსა და ბიზნესის ერთობლივი მონაწილეობა სოციალურად მნიშვნელოვანი საინვესტიციო პროექტების თანადაფინანსებაში.

სოფლის მეურნეობის წარმოების განხორციელების დიდი რისკების გათვალისწინებით [8] აგრარული სფეროს აქტუალურ პრობლემას წარმოადგენს სახელმწიფო-მიზნობრივი პროგრამების შემუშავება, რომლებიც გამიზნულია როგორც ძირითადი, ისე მეორეული სახელეულო რესურსების ეფექტურ გამოყენებაზე, ინოვაციური ტექნოლოგიების საწარმოებში ფართო დანერგვაზე, რაც ქვეყნის საექსპორტო პოტენციალის ზრდის საუკეთესო საშუალებაა.

ასე რომ, ქვეყნის სოფლის მეურნეობასა და გადამამუშავებელ დარგში შესაბამისი ინსტიტუტებისა და ინსტრუმენტების განვითარების საფუძველზე ეტაპობრივად უნდა ჩამოყალიბდეს სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობის კომპლექსური მექანიზმი, რომელიც წარმოადგენს სახელმწიფოსა და ბიზნესის ურთიერთობების ეკონომიკურად და ორგანიზაციულად სტრუქტურირებულ სისტემას, რომლის მიზანი იქნება ეკონომიკის მოდერნიზაციის აქტუალური პრობლემების გადაწყვეტა, სამამულო აგროსამრეწველო კომპლექსის კონკურენტუნარიანობის ამაღლება.

დასკვნა

განვითარების მოცემულ ეტაპზე სახელმწიფო ინვესტიციებს უკვე არ ძალუძს დააკმაყოფილოს საზოგადოებრივი ინფრასტრუქტურის მოთხოვნილებები, საიდანაც გამომდინარეობს ბიზნესის დაინტერესების ზრდა კერძო რესურსების მოზიდვისათვის. ქვეყნის სოფლის მეურნეობასა და გადამამუშავებელ დარგში შესაბამისი ინსტიტუტებისა და ინსტრუმენტების განვითარების საფუძველზე უნდა ჩამოყალიბდეს სახელმწიფო-კერძო პარტნიორობის კომპლექსური მექანიზმი, რომელიც წარმოადგენს სახელმწიფოსა და ბიზნესის ურთიერთობების ეკონომიკურად და ორგანიზაციულად სტრუქტურირებულ სისტემას, რომელიც მიმართული იქნება როგორც ნედლეულის მომპოვებელი, ასევე გადამამუშავებელი მრეწველობის ინოვაციურ განვითარებაზე.

ლიტერატურა – REFERENCES – ЛИТЕРАТУРА

1. J. Delmon. Private Sector Investment In Infrastructure: Project Finance, PPP Projects and Risk. Washington: World Bank Publications, 2009. - 672 p.
2. Варнавский В. Г., Клименко А. В., Королёв В. А. и др. Государственно-частное партнерство: теория и практика. М.: ГУ-ВШЭ, 2010. - 287 с.
3. Шилкина О. А. Государственно-частное партнерство как эффективная форма партнерских отношений власти и бизнеса // Научный альманах. Экономические науки. № 7(9), 2015, с. 219-221.
4. Закирова Л. Р. Государственно-частное партнёрство: аспекты применения в аграрной сфере. Вестник Воронежского государственного университета инженерных технологий. 79, № 4, 2017.
5. Акинина В. П., Абасов Р. Г. Государственно-частное партнерство как катализатор инновационных процессов // Финансы и кредит. № 9, 2013, с. 45-50.
6. Public-Private Partnerships for Sustainable Agricultural Development. Paris: OECD, 2014. URL: <https://www.oecd.-org/site/-agrfcn/-Session%204-FA0%20ITT%20PPP%20Presentatlon%20Fiml.pdf>
7. О государственной программе развития сельского хозяйства и регулирования рынков сельскохозяйственной продукции, сырья и продовольствия на 2013–2020 годы: постановление Правительства РФ № 717, от 14 июля, 2012. ГАРАНТ. URL: <http://gov.garant.ru/docu-ment? id = 70110644&ByPara = 1>
8. Ростовцев К. В. К вопросу о привлечении инвестиций в агропромышленный комплекс России//Российский электронный научный журнал, № 8, 2014, с. 83-88. URL: <http://journal.bsau.ru/direc-tions / 08-00-00-economic-sciences / 481>.

PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP AS A FACTOR FOR AGRICULTURAL DEVELOPMENT AND PROCESS INDUSTRY

G. Bagaturia

(Research Institute of Food Industry of Georgian Technical University)

Resume. In the context of economic globalization it becomes necessary to improve all organizational and economic methods, instruments for regulating individual sectors of agriculture and the processing industry, which will ensure adaptation to constantly changing conditions in the transition from the paradigm of state regulation to the paradigm of private partnership.

The presented article describes the main reasons for the uneven development of the agro-industrial sector of the Georgian economy. The necessity of using the mechanism of public-private partnership in order to restore and further innovative development of the industry has been substantiated.

Key words: agroindustrial complex; business; public-private partnership; science; state.

ЭКОНОМИКА

ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОЕ ПАРТНЕРСТВО, КАК ОДИН ИЗ ФАКТОРОВ РАЗВИТИЯ СЕЛЬСКОГО ХОЗЯЙСТВА И ПЕРЕРАБАТЫВАЮЩЕЙ ПРОМЫШЛЕННОСТИ

Багатурия Г. Н.

(Научно-исследовательский институт пищевой промышленности Грузинского технического университета)

Резюме. В условиях глобализации экономики становится необходимым совершенствование всех организационно-экономических методов, инструментов регулирования отдельных отраслей сельского хозяйства и перерабатывающей промышленности, которые обеспечат адаптацию к постоянно меняющимся условиям при переходе от парадигмы государственного регулирования к парадигме частного партнёрства.

В представленной статье описаны основные причины неравномерного развития агропромышленного сектора экономики Грузии. Обоснована необходимость использования механизма государственно-частного партнёрства с целью восстановления и дальнейшего инновационного развития отрасли.

Ключевые слова: агропромышленный комплекс; бизнес; государство; государственно-частное партнёрство.